

Arts vives i nous formats

FESTIVAL TNT

30 SET -
3 OCT 2021

WWW.TNT.CAT

Terrassa
Noves
Tendències

Ajuntament

de Terrassa

Cultura

www.terrassa.cat

Programació

DIJOUS 30 DE SETEMBRE

16h-21h	Urati laborator i	No hay tierra más allá	Sala Muncunill	INSTALL·LACIÓ	+
16h-21h	El Conde de Torrefiel	Se respira en el jardín como en un bosque	Ateneu Candela	35’	+
17h30	Amalia Fernández	Neti Neti	Casa de la Música	150’	+
19h	Atresbandes / Bertrand Lesca & Nasi Voutsas	It don’t worry me	Teatre Principal - Escenari	75’	+
20h45	María Jerez i Edurne Rubio	A Nublo	Teatre Alegria	70’	+
22h15	Glòria Ribera	Parné	Nova Jazz Cava	60’	+

DIVENDRES 1 D’OCTUBRE

10h-14h	Jornada pro	-	Auditori Municipal de Terrassa	4h	
16h-21h	El Conde de Torrefiel	Se respira en el jardín como en un bosque	Ateneu Candela	35’	+
16h-21h	Urati laborator i	No hay tierra más allá	Sala Muncunill	INSTALL·LACIÓ	+
16h30	Aurora Bauzà i Pere Jou	We are (t)here	Nau Albiñana Ribas	50’	+
17h	Comunitat de Creació Artística el Corralito	‘i tried speedrunning virtuality and the acceleration physically hurt me’ de Victor Pérez-Pallarès	Corralito	50’	+
17h	Bárbara Bañuelos i Carles A. Gasulla	Hacer Noche	Teatre Principal - Sala Cúpula	120’	+
18h	Quim Bigas	La Llista	Ca n’Anglada	80’	+
19h	Anto Rodríguez	Vivir en videoclip: tú, yo, ‘nosotris’ y un karaoke	Plaça 1 de maig	150’	+
19h30	Col·lectiu Las Huecas	Aquellas que no deben morir	Teatre Principal - Escenari	60’	+
21h	Vértebro	Una imagen terrestre	Teatre Alegria	70’	+
22h30	Los Voluble feat. Gnomalab	.nomedia	Casa de la Música	60’	+

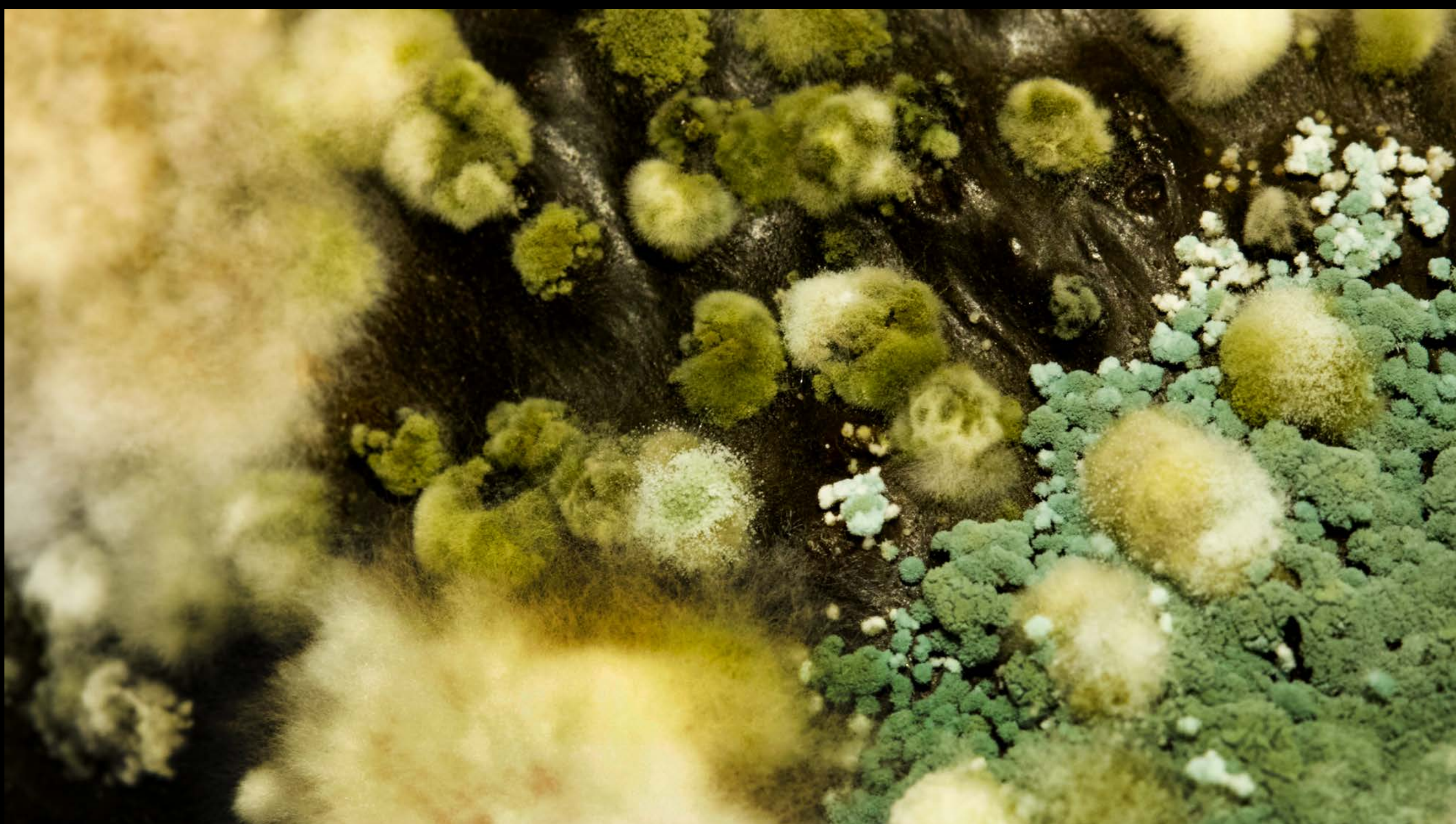
DISSABTE 2 D'OCTUBRE

10h-11h30	Colectivo Desplegándose	El Cámping de las Delicias	Minyons de Terrassa	90’	+
11h-14	El Conde de Torrefiel	Se respira en el jardín como en un bosque	Ateneu Candela	35’	+
11h14	Urati laboratorì	No hay tierra más allá	Sala Muncunill	INSTAL·LACIÓ	+
11h-14h	Xesca Salvà	Cases (xkids)	Teatre Principal - Sala Assaig	30’	+
12h	Los Detectives / Katia Armesto	Concrete Matter, the movie	Cinema Catalunya	40’	+
12h-13h30	Colectivo Desplegándose	El Cámping de las Delicias	Minyons de Terrassa	90’	+
12h	Comunitat de Creació Artística el Corralito	‘El desig de ser un llimac’ de Neus Masdeu	Corralito	45’	+
13h	Aurora Bauzà i Pere Jou	We are (t)here	Nau Albiñana Ribas	50’	+
16h-21h	El Conde de Torrefiel	Se respira en el jardín como en un bosque	Ateneu Candela	35’	+
16h-21h	Urati laboratorì	No hay tierra más allá	Sala Muncunill	INSTAL·LACIÓ	+
16h	Xesca Salvà i Marc Villanueva	Paramecis i Meteorits	Amics de les Arts	50’	+
16h-17h30	Colectivo Desplegándose	El Cámping de las Delicias	Minyons de Terrassa	90’	+
17h-20h	Xesca Salvà	Cases (xkids)	Teatre Principal - Sala Assaig	30’	+
17h	Comunitat de Creació Artística el Corralito	‘El desig de ser un llimac’ de Neus Masdeu	Corralito	45’	+
17h	Bàrbara Bañuelos i Carles A. Gasulla	Hacer Noche	Teatre Principal - Sala Cúpula	120’	+
18h	Quim Bigas	La Llista	Ca n’Anglada	80’	+
19h	Anto Rodríguez	Vivir en videoclip: tú, yo, ‘nosotris’ y un karaoke	Plaça Vella	150’	+
19h30	Ça Marche	Los figurantes	Teatre Alegria	55’	+
20h30	Xesca Salvà i Marc Villanueva	Paramecis i meteorits	Amics de les Arts	50’	+
20h30	Laia Estruch	Mix	Nova Jazz Cava	45’	+
22h	Mercedes Peón	Osmose	Teatre Principal	70’	+

DIUMENGE 3 D'OCTUBRE					
10h-11h30	Colectivo Desplegándose	El Cámping de las Delicias	Minyons de Terrassa	90'	+
11h-14h	Urati laborator	No hay tierra más allá	Sala Muncunill	INSTAL·LACIÓ	+
11h-14h	El Conde de Torrefiel	Se respira en el jardín como en un bosque	Ateneu Candela	35'	+
11h-14h	Xesca Salvà	Cases (xkids)	Teatre Principal - Sala Assaig	30'	+
11h	Xesca Salvà i Marc Villanueva	Paramecis i meteorits	Amics de les Arts	50'	+
12h	Aurora Bauzà i Pere Jou	We are (t)here	Nau Albiñana Ribas	50'	+
12h	Comunitat de Creació Artística el Corralito	Record, qué nos va a pasar?' de Mar Garcia i Javier Soler	Corralito	40'	+
12h-13h30	Colectivo Desplegándose	El Cámping de las Delicias	Minyons de Terrassa	90'	+
12h	CondeGalí	dit dit	Casa de la Música	60'	+
13h	Quim Bigas	La Llista	Pati de l'Ajuntament	80'	+

Florir és una paraula polisèmica. El diccionari dóna varies definicions, totes precioses. La primera: convertir les plantes en flor o aparèixer les flors. En un sentit més ampli: prosperar, estar en ple vigor. Però també: cobrir-se de fongs. Crec que totes les accepcions ressonen en l'edició d'aquest any que arriba amb la sensació compartida de que hi ha massa coses sobre les que hem de parlar. Durant tot aquest temps se'ns han acumulat les inquietuds, les pors, les mentides, també les ganes. Perquè, com diu el filòsof alemany Hartmut Rosa, *allò d'abans de la pandèmia era tot menys normal*. Per això aquest any el festival floreix, però ho fa com ho farien els fongs; descomponent la matèria orgànica, convertint allò podrit en fertilitzant per altres espècies, allò que ja no ens serveix en vida, en una altra vida. I per això la imatge del cartell d'aquest any.

Aquesta edició el programa inclou vint-i-dos peces, la meitat de les quals són estrenes. Això implica que és una edició amb risc, una paraula que defineix el festival però també el moment que estem vivint. Acol·lim molts treballs que s'han gestat en aquest present voluble i potser per això s'hi refereixen. Com no fer-ho? Potser el més revolucionari en la nostra societat actual sigui reflexionar críticament tal i com ens proposen les pràctiques artístiques que apel·len a allò real. Així, presentem els treballs de les companyies residents Las Huecas i Urati, dos col·lectius de creadores i creadors, molt joves, emergents i innovadors, que se centren en la gestió privada de la nostra mort i el cos migrant en relació al cos virtual, respectivament. Dos propostes que dibuixen una sendera per la que transiten d'altres treballs com, per exemple, els de Vértebro o Bárbara Bañuelos, també companyies residents que han treballat al voltant de conceptes com la bogeria contemporània, l'autoexplotació o la sostenibilitat. Són totes qüestions que demanden reflexió perquè ens ubiquen en el debat sobre com seguir vivint, com construir un futur tan qüestionat ara mateix.

Per tal de seguir endinsant-nos en el teixit de la ciutat de Terrassa, hem continuat incentivant el treball amb col·lectius i, en algunes peces, ressonen les seves veus, els seus cossos, el seu coneixement. Entre d'altres, el grup de biòlogues que ha posat la seva experiència de vida al servei de *Paramecis i meteorits* de Xesca Salvà i Marc Villanueva, una peça que dirigeix la mirada a la vida de les bacteries i els fongs, o el grup d'infants que posa el seu cos i joc al centre de *Los figurantes* de Ça marche. En aquest sentit, també hem iniciat una primigènia expansió de la programació cap als districtes. Ho fem amb dos propostes; *La llista* de Quim Bigas, que també serà la clausura del festival el diumenge pel matí a la plaça de l'Ajuntament, i *Vivir en Videoclip* d'Anto Rodríguez, un concert-karaoke popular, una invitació en tota regla a cantar i a ballar.

L'experimentació a través de nous formats ve de la mà de la María Jérez i l'Edurne Rubio, que porten els fenòmens naturals a la sala de teatre, d'El Conde de Torrefiel amb el seu exercici escènic per a un espectador, o del col·lectiu escènic Los detectives que s'ha llençat a experimentar amb el cinema i el plaer dels cossos. TNT KIDS també acull tres propostes de nous formats que busquen potenciar l'espectador actiu i fugir de la infantilització. Un bon exemple és la proposta *Dit-dit* de Condegali, un taller-peça que reivindica el tacte com eina de coneixement i que en els temps actuals es presenta com una lliçó fonamental.

Les tres nits del festival acabaran amb una proposta musical que desborda el format concert. La Glòria Ribera, Los Voluble i la Mercedes Peón presentaran els seus darrers treballs que comparteixen, a més d'un marcat caràcter transdisciplinar, reivindicacions profundament polítiques que són l'arrel i origen de les seves singulars creacions.

TNT és un festival viu que transpira present, necessitat, urgència, i que atén al malestar, a allò que no funciona, a la necessitat de canviar la nostra manera de viure. Per això, aquest any els fongs ens acompanyen. Un pensament tan obvi com el de reconèixer que som finits i que el món mai ha sigut nostre és un primer pas, molt petit però fonamental, cap al canvi. Pensar, amb humilitat, que els fongs podrien sobreviure'ns com a espècie, i que podrien ser ells els encarregats de convertir les nostres ruïnes, tot allò que deixem, en un món completament nou. Deixar de sentir-nos el centre, fer-nos a un costat, mudar la perspectiva. I llavors, una cosa tan aparentment lletja com els fongs es converteix en meravellosa, en un paisatge al·lucinant, com d'un altre planeta.

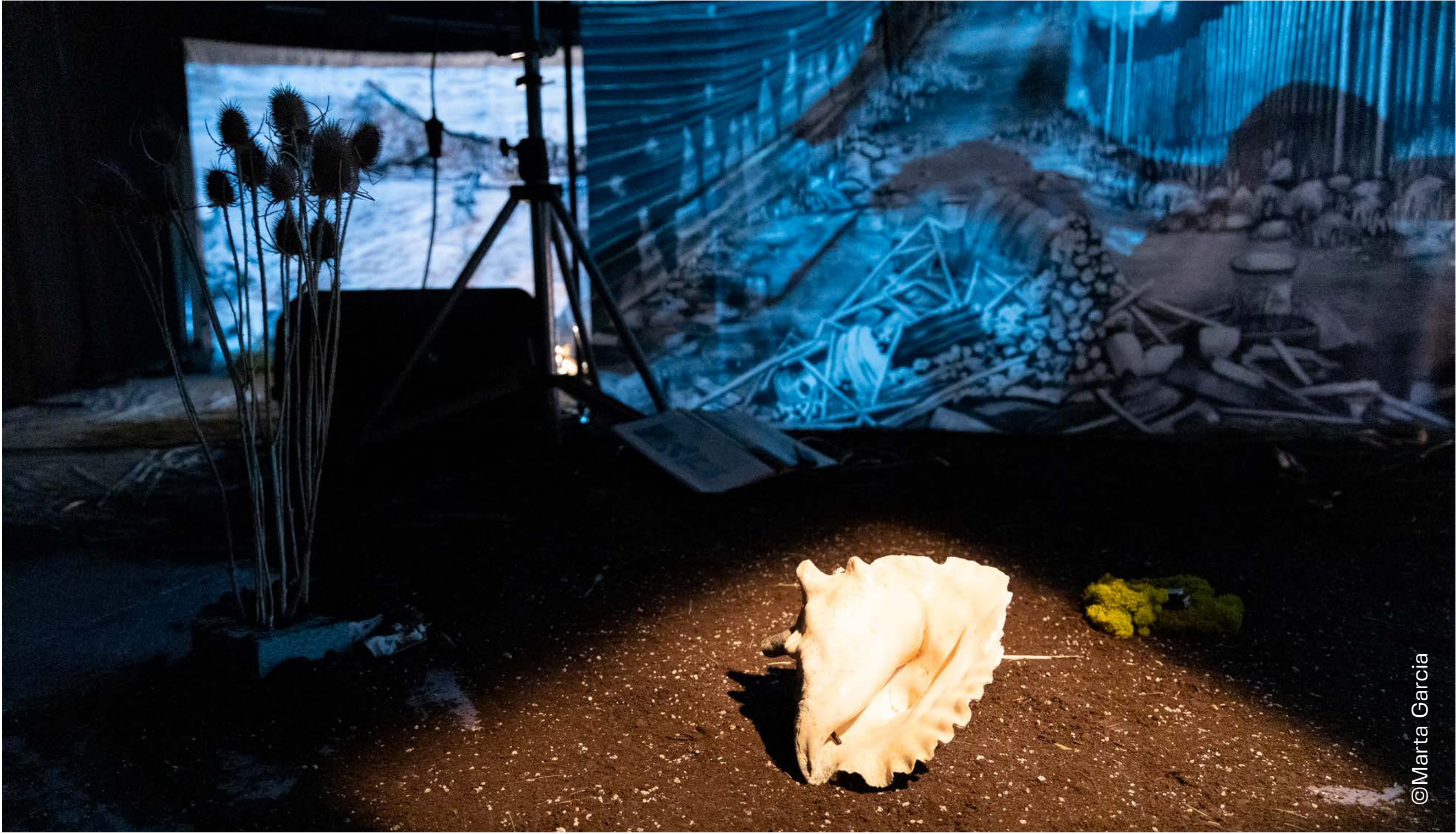
No hay tierra más allá

URATI LABORATORI

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

No hay tierra más allá és una instal·lació escènica feta de diorames pensats pel segle XXI. A mig camí entre el videojoc i la pujada a escena, Urati Laboratori ha dissenyat una experiència immersiva per fer-nos reflexionar sobre la migració. Durant tots els dies del festival, qui vulgui pot aventurar-se a la Sala Muncunill de Terrassa per interactuar-hi.

Què és un diorama? Una experiència visual que precedeix la del videojoc, una manera de donar fe d'allò real d'una manera viva. Però també un artefacte emergit d'una lògica profundament colonial. Els primers diorames arrancaven testimonis de llocs “exòtics” (trossos de terra, animals dissecats) i els supeditaven a un muntatge pensat pel gaudi d'un sol espectador – superior, totpoderós, occidental.

El TNT ha apostat fort per la jove comunitat de creadorxs Urati mitjançant una residència artística i facilitant l'acompanyament de dramaturgs com Txalo Toloza i Stefan Kaegi (Rimini Protokoll). En aquest exercici de recontextualització, cada diorama compta amb la seva dramaturgia, la seva il·luminació escènica, la seva partitura d'olors i el seu *mando* de la *Play*. Però a través de testimonis sonors de persones migrades i professionals d'aquest àmbit de la ciutat de Terrassa i d'arreu, les imatges es converteixen en punts de fricció entre el món virtual i el món material.

¡*Plus Ultra!* (¡*No hay tierra más allá!*). L'antic lema del regne d'Espanya, igual que el diorama, té regust a promesa i a mentalitat colonial. Un marc de pensament que, lluny de desaparèixer, se segueix trobant a la base de grans tragèdies contemporànies com la del Mediterrani. Amb els seus dispositius, Urati ens recorden que fa temps que la humanitat s'ha llançat a explorar els mars de la virtualitat, però també que les noves generacions ja no hi naveguen empeses per un esperit de conquesta. Més aviat, les mou una esquerpa sensació de por, de trobar-se a les portes del final de la història.

Els diorames com a ponts simbòlics entre dos mars i dues maneres d'ofegar-se.

Escenografia i autoria: Urati laboratori Concepte i posada en escena: Albert Chamorro Espai sonor i disseny interactiu: Sergio Camacho Realització plàstica i dibuix: Marta Lofi Ajudant de dramaturgia: Úrsula Tenorio	Llums, vídeo i disseny d'olors: Albert Chamorro Assessorament artístic: Txalo Toloza i Stefan Kaegi Assessorament de producció: Aixa González Producció: Urati laboratori	Col·laboració en la recerca: Carmen de la Flor, Marc Selva, Youssef Salim, Ángeles Schjaer, Xavi Garriga, María Córcoles, Nadia Dahan, Roger Fe, Pilar Castañeda, Susana García, Sara Corado, Bakary Gassama, Mouloud Benazzouz, Mohamed El Khaddioui	Coproducció: Festival TNT - Terrassa Noves Tendències Suport a la creació: Generalitat de Catalunya - Departament de Cultura, Institut Ramon Llull, Estruch - Fàbrica de creació de Sabadell, Auditori Els Costals de Castellbisbal
---	--	---	--

Se respira en el jardín como en un bosque

EL CONDE DE TORREFIEL

A *Se respira en el jardín como en un bosque* El Conde de Torrefiel ens proposa una pràctica per a tots els públics sobre què és, en essència, el fet escènic.

Què és el fet escènic? Un intercanvi on una persona actua i una altra observa. O bé: un intercanvi regit per unes pautes i dut a terme amb voluntat de ser-ho. O bé: un espai i un temps dedicats a imaginar una petita part de món. Trampa i cartró, artifici.

Fa any i mig, quan a causa de la covid-19 la Tanya Beyeler i en Pablo Gisbert (El Conde de Torrefiel) es van veure forçats a canviar els plans per la seva nova producció, es van negar a apuntar-se al carro de les alternatives online. Amb *Se respira en el jardín...* aquests referents locals i internacionals de tot allò que cau sota l'etiqueta 'nous formats' van decidir celebrar del teatre, en canvi, la seva dimensió més analògica.

Creada per a ser interpretada i vista per una sola persona en cada torn, aquesta peça ens convida a entrar en contacte amb la nostra capacitat d'actuar i d'imaginar. A la vegada, la Tanya i en Pablo ens fan prendre consciència de com es construeixen i s'han construït des de sempre els relats i les realitats que ens envolten. Els marcs que ens governen, la història com la coneixem, i el futur que ens espera.

“Mireu al vostre voltant: Tot el que esteu veient, fa anys, no existia”. Entre les cortines de la convenció teatral més primitiva s'amaga, també, una porta a l'esperança: res no està escrit ni gravat a foc sobre cap pedra, i si podem imaginar un món nou potser també podem imaginar-nos duent-lo a terme.

Idea, creació i dramatúrgia:
El Conde de Torrefiel
Text: Pablo Gisbert
Espai sonor:
Rebecca Praga
Veu: Tanya Beyeler
Tècnic de so: Uriel Ireland
Direcció tècnica:
Isaac Torres
Imatge: Olga Fedorova

Una producció de:
Santarcangelo Festival,
CSS Teatro
stabile di innovazione del
Friuli Venezia Giulia, Cielo
Drive
Amb el suport de: Mas
Nyam Nyam, Mieres

Neti Neti

AMALIA FERNÁNDEZ

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

Fa un any, la ballarina i performer tot-terreny Amalia Fernández va demanar una residència al TNT per emprendre un viatge personal i de retorn. Al llarg de la seva carrera, la *dansa* com a tal havia anat quedant més i més relegada a l'ombra. Determinades convencions i prejudicis imposats per marcs institucionals i acadèmics havien fet que l'Amàlia se n'acabés desenamorant. Es va cansar d'atacar l'acte de ballar sempre des del repte i l'exigència tècnica. On havia quedat el plaer?

Després de més de vint anys (anys en què el ioga Iyengar l'ha ajudada a canviar la seva perspectiva sobre els modes de fer i transmetre a través del moviment) ara volia veure si la dansa, l'experiència purament sorgida del cos i expressada en l'espai, li podia venir a dir, de nou, alguna cosa.

Aquest viatge, d'entrada totalment subjectiu ('de la Amalia al mundo'), aviat es va convertir en un duet, i després en un trio, i finalment en un quartet. En aquest creixement intuïtiu, com de taca d'oli, s'amaga un dels grans atractius de *Neti Neti*.

Perquè aquest recorregut, que va d'invertir el temps d'un any llarg de residències en una pràctica física tan tossuda com compromesa, connecta amb la dansa com a quelcom que comença en l'individu però que sempre l'acaba superant. *Aquesta dansa*, que s'agermana amb el carnaval i la *rave*, transcendeix allò racional i excava en pous plens de llegats tant sacres com profans que ressonen en totes nosaltres.

Neti Neti refereix a un mètode d'acostament a la comprensió d'allò diví provinent de l'hinduisme. Com una mena d'epifania, un *pelotazo* sense additius. Però alerta: aquí plantejat d'una manera que sempre toca de peus a terra. Perquè l'Amàlia Fernández ho combina amb tot el que li mola, capes i més capes de referents, d'imatges i de formes provinents de la cultura popular. Epifania, buleria i *Bee Gees*.

It don't worry me

ATRESBANDES / BERTRAND LESCA & NASI VOUTSAS

It don't worry me, sorgit de la trobada entre el col·lectiu català Atresbandes i el duo format per Bertrand Lesca & Nasi Voutsas, comença amb els intèrprets fent crònica en directe del que fan. “*Un home es desplaça cap a la dreta, l’altre se’l mira. Dos performers, homes, com si fossin dos punts en un espai...*”. Els creadors despullen, de bon principi, l’acte teatral.

I un cop fet la fulla en blanc, apareixen a l’escenari les grans preguntes de sempre: a què hem vingut aquí? Què podem aprendre d’aquests homes movent-se per l’espai? Han vingut a ensenyar-nos alguna cosa? Volem que ens ensenyin alguna cosa? Creiem que l’art ha de prendre partit?

Sobre el fil d’aquest debat, aquest espectacle explora les tensions entre art i correcció política. Més preguntes: som lliures d’ofendre? Ens hi atrevim? Podem fer servir el teatre per dir el que pensem de debò? A partir de la ironia i utilitzant diversos artefactes poètics, els dos col·lectius artístics es pregunten què és el que en un moment o altre han deixat de fer o de dir, i desgranen així i de mica en mica els mecanismes de l’ofensa.

Més encara: obren el mateix exercici a la sala i aprofiten aquest espai-temps relativament segur i delimitat – similar a una sessió de teràpia – per reflexionar amb l’audiència sobre les raons que ens porten a callar, ja sigui per por, responsabilitat o un excés de prudència.

Metaqüestions interessants, sobretot si les col·loquem sobre un rerefons polític i social europeu on l’atemptat contra *Charlie Hebdo* a França o les conseqüències de la Llei Mordassa a Espanya mostren les implicacions – molt reals i molt tangibles – de la fricció entre correcció i llibertat.

Intèrprets: Mònica Almirall, Bertrand Lesca, Miquel Segovia, Albert Pérez Hidalgo i Nasi Voutsas
Il·luminació: Ana Rovira
Vestuari: Adriana Parra
Producció executiva: Hattie Gregory

Coproducció: Atresbandes, Bertrand Lesca i Nasi Voutsas
Tècnic de so: Adolfo García
Assessorament dramaturgic: Pablo Gisbert

Amb el suport de: Arts Council England (Regne Unit), Festival de Otoño (Madrid), Centre Cívic Navas (Barcelona), Battersea Arts Centre (Londres), HOME (Manchester), Farnham

Maltings (Farnham), Festival GIFT (Gateshead), Teatre Lliure (Barcelona), Graner Centre de Creació (Barcelona) i l’Institut del Teatre (Barcelona)

A Nublo

MARÍA JEREZ Y EDURNE RUBIO

ARTISTES RESIDENTS

Titular de principi de pandèmia: ‘Porcs senglars travessant la Diagonal de Barcelona’. Anècdotes que subratllaven un aspecte concret de tot allò que el virus ha posat sobre la taula: que seguim vivint d’esquena a la natura, considerant-la una cosa separada de nosaltres, bufons totpoderosos. Ara que podem visualitzar la sortida a la crisi sanitària i abans que ens pugui l’eufòria, no seria bo aprofundir en les sensacions que ens van despertar aquests titulars? Aprendre, potser, a ser i estar en relació al que ens envolta des d’un altre lloc? Canviar de posició, girar-nos-hi de cara. A Nublo, de María Jerez i Edurne Rubio, ens dona una oportunitat per fer precisament això.

Inspirant-se en històries d’abans, de quan ens sabíem relacionar amb els fenòmens naturals de tu a tu – temps en què, tot cantant, rèiem i ploràvem amb la tempesta – la María i l’Edurne van començar anant a veure sovint la boira, la posta i la sortida del sol. Així, amb una temporalitat volgudament pausada, contemplativa, van anar recollint i col·locant les peces per crear aquest dispositiu escènic. Però atenció: sense imposar-s’hi massa. El mateix procés de creació va esdevenir primer exemple de la interdependència entre elements que volien emfatitzar.

Buscant replicar la dramaturgia inherent als fenòmens naturals, les dues creadores perverteixen la idea del teatre com a artefacte i passen a pensar-lo com a entitat amb vida pròpia. A A Nublo, que ha rebut suport del TNT a través d’una residència tècnica, la tecnologia fa de l’espai teatral un organisme i converteix el públic (si és que encara podem anomenar-lo així) en part d’ecosistema i potència per a la seva transformació.

Una experiència sensorial que tot ho embolcalla. Teatre sense intèrprets i gairebé, gairebé, si gosem creure-hi, sense autoria.

Concepte i performance: Edurne Rubio & María Jerez Disseny de llums: Leticia Skrycky amb la col·laboració de Santiago Rodríguez Tricot Disseny de so: Charo Calvo Suport i assistència tècnica: Olivier Theys, Carlos Barea, Chris van Goethem, Gaetan Van de Berg, Kasper Dumon, Amber Albertina van Rooijen, John De Backer, Cyril Jean i Roberto Baldinelli	Producció Bèlgica: Kunstenwerkplaats Producció Espanya: Maria Jerez Coproducció: Kunstenwerkplaats (Brussels), Centro Cultural Conde Duque (Madrid), Buda Kunstencentrum (Kortrijk), BE Festival (Birmingham) i Noorderzon / Grand Theater (Groningen)	Amb el suport de: Vlamms Gemeenschap, Vlaamse Gemeenschapscommissie, wpZimmer (Antwerp), TNT (Terrassa), far ° fabrique des arts vivants (Nyon), Beiaarden en Torenuurwerken Michiels i Uriel Fogué Projecte realitzat amb el suport del programa d’ajudes a la creació i la mobilitat de l’Ajuntament de Madrid	Agraïments: Isla Aguilar, Miguel Oyarzun, Damna Barredo, Elías Rubio, Ernesto Elchardus, David Elchardus, Beatriz Quintana, Miguel Jerez, Manah de Pauw, Félix Blume, Marina Rubio, Amelie Aranguren, Campo Adentro, AlvaroAlonso de Armiño, Óscar Hernández, Ondine Cloez, Sara Manente, Laura Ramírez, Anto Rodríguez, Cuqui Jerez y Uriel Fogué.
---	--	--	--

Parné

GLÒRIA RIBERA

El TNT tancarà cada dia amb una proposta musical que desborda el format convencional del concert. Són, totes elles, propostes transdisciplinàries que s’apropen des de la música a allò performàtic en el sentit més ampli. Aquesta edició el festival aposta per Mercedes Peón, Els Voluble i la Glòria Ribera, reina del cuplet pel segle XXI.

Després de triomfar amb el seu primer espectacle, *Versiones parciales y erróneas de mi vida y mi gloria*, amb *Parné* la cantant de Guissona segueix reivindicant des de la rabiosa actualitat aquest gènere musical (tan nostre com invisibilitzat).

L’amor que sent pel cuplet li ve de família, del padrí que li cantava a la iaia. I a l’amor s’hi suma un treball documental, musical i escènic rigorós. Per a ella, recuperar-lo no és només un gest nostàlgic, sinó que l’arranca d’entre les ombres perquè creu que segueix tenint moltes coses a dir.

Afegint ritmes de rap allà on abans tiraven de sarsuela, i adaptant els textos per actualitzar-ne la crítica política i social, La Ribera també en reivindica la naturalesa promíscua i bandarria. Perquè el cuplet de fa un segle ja era això: un espai creatiu carregat d’ironia, de revolta i d’emancipació. A més a més de ser titllat de pornogràfic i de perill per a l’status quo precisament per ser un espai protagonitzat per dones.

Una altra de les coses fortes que ens recorden els cuplets de la Glòria Ribera és que, fa cent anys, ja li cantàvem a les mateixes precarietats vingudes de la mà del capitalisme. *Parné! Plata!* Cantant-li a la tossuda divinitat, la que tot ho dona i en el fons tan poc importa a la vegada, la Ribera relativitza, condemna i posa el dit a la llaga. Sense pietat, però sempre des de l’alegria. Que la vida, com els diners, és per gaudir-la.

Direcció, dramaturgia, producció i vedet:
Glòria Ribera
Producció musical:
Gerard Valverde
Assessorament d’escena:
Alejandro Curiel
Figurinisme i espai:
Patricia Albizu
Confecció de vestuari:
Javier Navas

Disseny d’il·luminació i tècnica de llums:
Anna Boix
Tècnic de so:
Eugeni Alseda
Construcció d’objectes:
Ramon Ribera
Assistent de producció:
Ona Sallas
Producció executiva:
José y sus hermanas

Coproducció: FiraTàrrrega, Festival TNT Terrassa
Noves Tendències, Fira Mediterrània de Manresa i Antic Teatre
Amb el suport de Fabra i Coats – Fàbrica de Creació, El Graner - Centre de Creació de la Dansa i les Arts Vives i Konvent Zero

Agraïment especial:
Amalia Calderón
Agraïments: Ignacio de Antonio Antón, Maria Aponte, Eva Balcells, Juanmo, Javier Barreiro, Francesc Cuéllar, Elliot Fischer, Gloria G. Duran, Marta Gibal, Miguel Molina, Quim Pujol, Impremta Barnola i Festival Càntut

We are (T)here

AURORA BAUZÀ I PERE JOU

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

L’Aurora Bauzà i en Pere Jou venen de la veu, però ataquen la composició musical des de la invasió de l’espai amb el cos. En els seus treballs es qüestionen així velles relacions i jerarquies, i corporalitat i so es converteixen en parts d’un sol llenguatge. L’escena, per la seva banda, és el lloc on s’escriu la partitura.

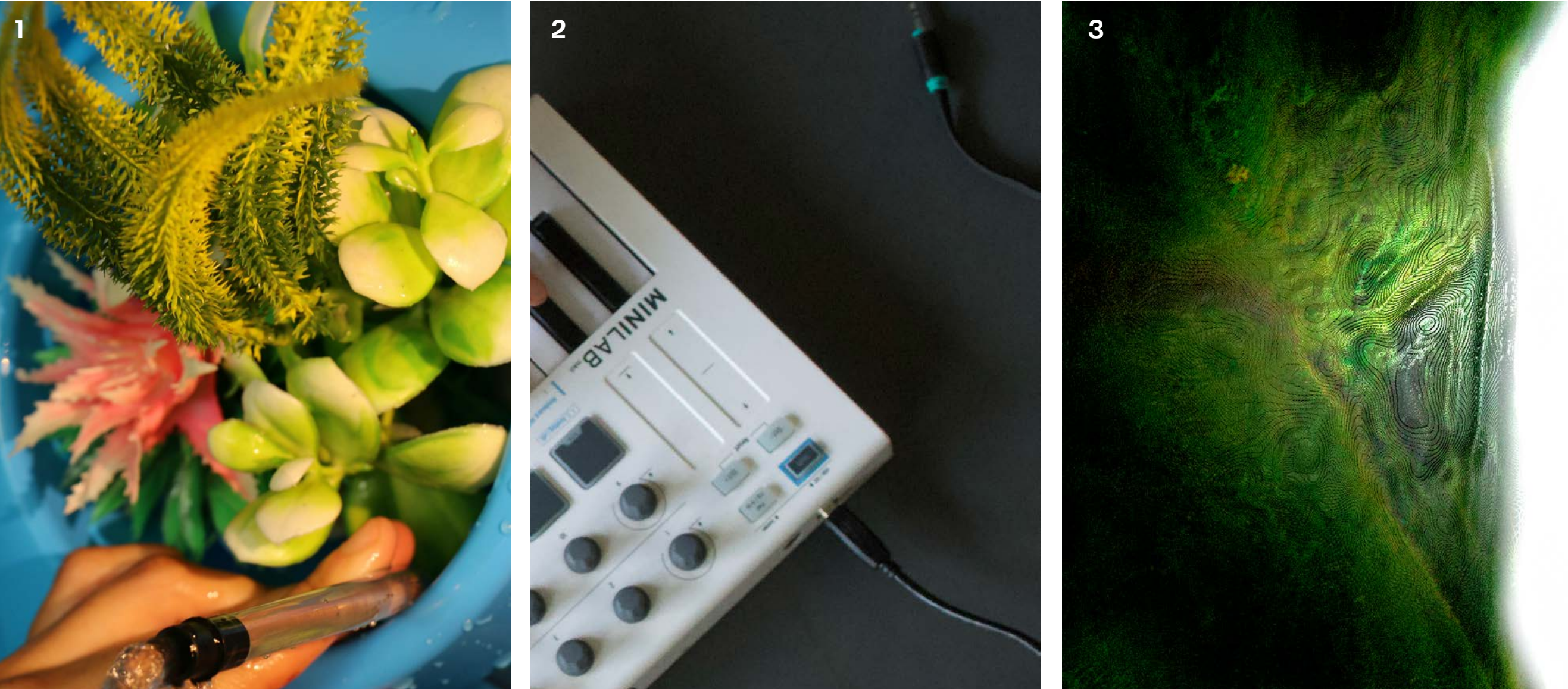
La seva peça anterior, *I am (t)here*, ja trencava amb aquesta idea que el cos és tot just un ‘vehicle’ o una ‘caixa de ressonància’. Del jo al no-saltres, *We are (t)here* fa nous passos en aquesta direcció. A escena: diferents cossos, pautes generals per a la creació de sons i accions, i la repetició com a estratègia compositiva de base. Algú introdueix un element nou, se li dona el temps per ser percebut des de la diferència, és entès i integrat - o no. Tot el que passa és fruit del moment, i de la negociació i la recerca de consens entre les intèrprets.

Així, tot i que l’objectiu original - fer música - es manté, la peça brilla o ressona també, i de manera particular, com a coreografia, coreogràficament. Perquè enlloc d’immobilitzar el cos perquè doni suport al domini fi i ple de matisos de músculs, cordes i diafragmes, aquí la qualitat de la tensió amb què es fan les coses no només s’acaba escoltant, sinó que també es dona a la mirada. En el moment en què el so emergeix amb i des del moviment, els cossos no només canten junts, també ho *estan*.

Gràcies al suport del TNT, el projecte ha comptat amb l’acompanyament del coreògraf Alessandro Sciarroni, cèlebre per la seva gestió, des de la dansa, de ressons físics similars. Emergències d’exploracions coreogràfiques, basades en el magnetisme que genera la repetició d’una sola acció. O, com en aquest cas, d’una sola nota.

Comunitat de Creació Artística el Corralito

presenta 3 peces de **Neus Masdeu** / **Mar Garcia** i **Javier Soler** / **Victor Pérez-Pallarès** i col·lectiu **AMAGA**

Quan va obrir portes l’any 2015, El Corralito CCA va convertir-se en el primer centre de suport a la creació emergent de Terrassa. La voluntat: oferir un espai a joves creadores egarenques que encara no saben (o escullen no saber) cap a on van, amb ganes d’explorar i explorar-se a través de la barreja de disciplines artístiques. I fer-ho treballant des de l’autogestió i l’economia circular.

El Corralito vol, realment, ser per elles una casella de sortida, o una d’aquelles que et permeten avançar més que allò que el dau indica.

Aquesta edició, El Corralito i el TNT han obert convocatòria per consolidar una col·laboració ja iniciada l’any passat. L’objectiu: acompanyar la creació de tres peces per a la seva estrena dins el marc del festival. Els criteris de selecció: u, que fossin peces de creadores amb poca trajectòria - tornant a la idea del dau; dos, que fossin projectes a les beceroles, per aprofitar bé la residència d’estiu a El Corralito; i tres, que fossin projectes sensibles a la urgència post-pandèmica que uneix d’una manera o una altra totes les propostes del TNT d’enguany.

Les seleccionades: La **Neus Masdeu**, que a *Llimacs* recull accions quotidianes i no-productives en una performance/instal·lació escènica que busca les pessigolles al capitalisme. A *Record, qué nos va a pasar?* la **Mar Garcia** i el **Javi Soler** aposten per la fluïdesa i la hibridació entre els seus respectius medis per presentar una cançó en construcció perenne on ritme, harmonia i melodia es produeixen a partir del moviment. I en **Víctor Pérez** presenta junt amb el **col·lectiu AMAGA** una instal·lació multimèdia on es fa ressaltar, per atacar-la, la necessitat d’adaptar-nos a un present en contínua transformació. Una necessitat que ens ve imposada pel fet de viure amb un peu en allò actual i un en allò virtual: un ecosistema immaterial i intangible, però tot i això, somàtic, social i cada cop més part de la nostra naturalesa.

EL DESIG DE SER UN LLIMAC (SI ELS LLIMACS SÓN CARGOLS SENSE CLOSCA) ¹ Direcció i dramaturgia: Neus Masdeu Disseny d'espai: Neus Masdeu Performers: Paula Castellasagué Joana Castellano i Neus Masdeu Disseny de llums: Silvia Valls Disseny Sonor: Neus Masdeu i Josep Comas	RECORD: QUÉ NOS VA A PASAR? ² Idea original, coreografia, creació musical i interpretació: Mar Garcia i Javier Soler Ajudant de coreografia: Amaranta Velarde	‘I TRIED SPEEDRUNNING VIRTUALITY AND THE ACCELERATION PHYSICALLY HURT ME’ ³ Conceptualització i idea: Victor Pérez-Pallarès Setó Direcció: Arnau Boces Obis, Isabel Bassas Portús, Victor Pérez-Pallarès Setó (AMAGA) Producció: Isabel Bassas Portús / Repartiment: Arnau Boces Obis, Victor Pérez-Pallarès Setó	Assessorament de moviment: Anna Climent Semper Assessorament actoral: Eduard Molins Alentà, Alex Cabré Calleja Disseny de vestuari: Pau Badia Cano Disseny de so: Victor Pérez-Pallarès Setó
---	---	--	--

La llista

QUIM BIGAS

Aquest any al TNT hi ha diverses propostes que venen a fer destacar diferents *poderíos* (els potencials, les potencialitats particulars) del fet escènic.

Si a *Se respira en el jardín como en un bosque* els d’El Conde de Torrefiel se centren en l’intercanvi bàsic, de tu a tu, entre qui actua i qui observa, a *La llista* en Quim Bigas fa un homenatge al fet escènic com a espai creat per i per a la col·lectivitat. O bé com a espai per experimentar altres maneres d’estar col·lectivament.

En Quim parteix de la idea que una llista és un lloc on determinades paraules es troben com si fos per primer cop. Un lloc ‘zero’, on es fan possibles noves relacions – entre significats, objectes, persones. Una llista com una pàgina en blanc, tot i estar coberta de tinta.

Combinant l’enumeració de coses i més coses (provinents de llistes i més llistes) amb les accions del seu cos i les traces de la seva història, a *La llista* en Quim Bigas convertirà diversos espais de la ciutat de Terrassa en un lloc zero similar, en espais on regnin la promiscuïtat i la ineficiència a l’hora de donar nom a les coses que ens hi passin. Aquesta llista particular comptarà, a més a més, amb les traces dels i les joves que l’any passat van participar del projecte *Vincdesdevenir* (creat en ocasió del TNT) i les de la Montse Sala, fundadora de la desapareguda companyia de teatre amateur de Terrassa Rodamón.

Les paraules aquí són moviment, part de coreografia. I el cos una àncora que ens situa en aquest ara i aquest aquí. *La llista*, finalment, com un espai i un temps on totes, juntes i atentes, podem assaborir la potència i la llibertat de la pàgina en blanc i on poden desaparèixer, encara que només sigui una estona, les jerarquies i les etiquetes.

Hacer Noche

BÁRBARA BAÑUELOS I CARLES A. GASULLA

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

Una de les ‘noves tendències’ amb més d’un segle de tradició és la que qüestiona que el teatre hagi de ser, per defecte, un lloc on es representa alguna cosa. Aquest any al TNT, per exemple, proposes com *La Llista* de Quim Bigas observen l’escena més aviat com una oportunitat per a l’esdevinença d’un intercanvi, d’una trobada.

A *Hacer Noche*, de Bárbara Bañuelos, la paraula clau en aquest sentit és diàleg. Assistim a un diàleg entre la Bárbara i el guàrdia de pàrquing de torn de nit Carles A. Gasulla. A partir de fragments del seu quadern de bitàcola, escrit durant el procés de creació, i d’altres llibres com *Viaje al fin de la noche*, de Céline, els dos interlocutors fan síntesi d’un any de converses.

Una de les voluntats inicials del projecte era qüestionar els perquès que releguen en Carles (llicenciat en filologia alemanya, que parla amb fluïdesa cinc idiomes, i amb una diagnosi en salut mental) a la foscor. La conversa, per tant, va de cossos, experiències i contextos diferents. De cossos que s’amaguen i pateixen de manera diferent sota el marc de la mateixa bogeria contemporània.

Vivint el seu rol de directora com el d’una ‘dolenta’ més en un muntatge sistèmic macabre – el que imposa estigmes i precarietats a determinades persones, col·lectius i minories –, la Bárbara ha anat redefinint l’abast de la seva influència. Fos el que fos, *Hacer Noche* havia d’acabar sent cosa dels dos, mai una representació en què el Carles i la seva diagnosi juguessin un rol utilitari; i un diàleg real, preparat per a l’escena en tant que hi ha un guió i una voluntat de ser compartit amb un públic.

Una trobada íntima entre dos amics, que ens convida a reflexionar sobre els acords i els absurds, les capes i els matisos que s’amaguen rere la definició que totes hem anat acceptant del terme ‘bogeria’.

Direcció: Bárbara Bañuelos
Dramatúrgia: Carles Albert Gasulla i Bárbara Bañuelos
Víncle narratiu, diàleg, reflexions i cos escènic: Carles Albert Gasulla i Bárbara Bañuelos
Espai escènic: Antoine Hertenberger i Marwan Zouien

Assessorament lumínic: David Picazo
Assistència tècnica: Javier Espada
Producció i comunicació: Mamífero

Residències de creació i tècnica: Espacio Azala (Vitoria), Teatro Principal - Festival TNT (Terrassa) i El Graner (Barcelona)
Una coproducció de Festival TNT - Terrassa Noves Tendències (Terrassa) y CondeDuque (Madrid).

Amb el suport com a Projecte Resident del Festival TNT - Terrassa Noves Tendències (Terrassa) i en col·laboració amb El Graner (Barcelona) i Teatro Calderón (Valladolid).

Vivir en videoclip: tú, yo, ‘nosotris’ y un karaoke

ANTO RODRÍGUEZ

Reconeguem-ho: en el fons, a qui no li agrada el karaoke?

Un karaoke a l'aire lliure, i com ha de ser: amb vídeos plens de colors fosforito i la clàssica llista de cançons que tothom ha cantat algun cop a la vida. Aquesta és l'eina bàsica que fa servir l'Anto Rodríguez per reflexionar sobre el poder de la cultura popular. Se suma així a altres artistes, com l'Amàlia Fernández o en Quim Bigas, que aquest TNT celebren la dimensió comunitària del fet escènic, allò ritual i polític a parts iguals que passa quan estem juntes i fem coses posant-hi certa atenció.

Però a *Vivir en Videoclip* l'Anto ve a reivindicar el poder de la secció més *mainstream* d'aquest repertori. Jugant el paper de mestre de cerimònies o animador d'hotel, comença acompanyant la festa amb algunes preguntes sobre aquestes formes de representació cultural. Com travessen els nostres cossos? Com ens uneixen? Podem parlar-ne com a espais on s'alimenta la capacitat de reflexió crítica o, fins i tot, de mobilització ciutadana? La tertúlia de la tele i el meme d'internet són, amb nosaltres i les cançons, les protagonistes d'aquest videoclip improvisat.

Si ens posem a reconèixer coses, reconeguem que des de l'àmbit cultural més institucionalitzat tot el que té a veure amb la cultura de masses es mira sovint amb el nas arrufat. No deixa de ser fascinant que girem l'esquena a fenòmens, personatges i productes que arrossegueuen a tanta, tantíssima gent. Com podem passar-nos el dia parlant de com es representa el cos contemporani i excloure tots aquests cossos d'aquest debat?

A *Vivir en Videoclip*, l'Anto respon amb preguntes noves, i proposa un experiment: què passaria si la invitació a participar del videoclip fos, de debò, per a tothom? I si el públic es pogués fer seves les lletres, l'escenari, i tot el que hi passa? Un karaoke per encendre la revolta *pop*, i per passar-nos-ho teta.

Aquellas que no deben morir

COL·LECTIU LAS HUECAS

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

El TNT ha acompanyat amb una residència de creació el projecte *Aquellas que no deben morir* del Col·lectiu Las Huecas. El festival, en aquest cas, no aposta només pel projecte, sinó també per la potència poètica i política que emergeix de la seva (in)determinada manera de fer les coses.

Las Huecas – totes dones, totes nascudes entre 1990 i 1995, i una mica de tot arreu (text, cos, titelles, performance, filosofia, estètica, llum, so) – insisteixen que això de la creació col·lectiva no ho fan només de ‘boquilla’. Firmar com a col·lectiu vol dir que ho fan tot cinc vegades i que han après a desaprendre, i a sumar. Cal paciència, empatia i temps per gestionar friccions i frustracions. Fer tot això des de la precarietat requereix, a més a més, un cert fanatisme i molts ovaris.

‘*Si la vida te da limones...*’: fent-se-la seva, Las Huecas posen la precarietat al servei del seu amor pel teatre, per l’artifici. Artifici, aquí, en negreta i subratllat, perquè l’objectiu és precisament celebrar el poder revolucionari que s’amaga en saber treure fantasmes d’un llençol – o palaus d’una caixa de sabates. Crear des de la imperfecció i l’aproximació – inevitables, quan se sumen perspectives i lectures – converteix la seva escena en un lloc sempre incert, sempre en procés, en trànsit.

Posant en joc la ironia o el ridícul, Las Huecas prenen distància, subratllen i denuncien determinats aspectes de la realitat. A banda de qüestionar, treballant-se-la, la seva precarietat, a *Aquellas que no deben morir* volen denunciar el negoci i la gestió privada de la mort. Un aspecte del capitalisme que va molt faltat de reflexió crítica.

Convidant a professionals i activistes a formar part de les seves converses i omplint aquell lloc incert de símbols funeraris, ninots de vudú i danses rituals, Las Huecas han tenyit el seu estat de trànsit permanent del misteri fascinant, enigmàtic i terrorífic que normalment associem amb la mort.

Creació:
Col·lectiu Las Huecas
Actants: Júlia Barbany,
Esmeralda Colette,
Núria Coromines,
Andrea Pellejero.

Tècnica: Sofía A. Martori
**Composició de l’espai
sonor:** Adrià Girona
Disseny d’il·luminació:
Ana Rovira
Artefactes: Dani García

Ass. processos de dol:
Júlia S. Cid, parte de Som
Provisionals
Ass. funerària: Núria Isern
Producció: Las Huecas
Fotografia: Roc Pont

Coproducció: Festival TNT
(Terrassa), Antic Teatre
(Barcelona), La Infinita
de l’Hospitalet (L’Hospitalet
de Llobregat)

Una imagen terrestre

VÉRTEBRO

Després de set anys ocupades amb el projecte-teranyina *Díptico por la identidad*, el col·lectiu Vértebro (format per les andaluses Ángela López, Juan Diego Calzada i Nazario Díaz) va decidir l'any 2019 que calia fer *barbecho*.

Barbecho és un terme que ve d'abans de l'asfalt. En agricultura, vol dir deixar la terra tranquil·la durant un temps tan improductiu com necessari. Per les integrants de Vértebro es tractava de donar-se un temps per deixar emergir, o retrobar-se, amb raons pertinents per seguir creant en el context climàticament i políticament hostil en què vivim. Agafar distància per observar el paisatge i escollir nous focs i nous camins per perseguir-los, o mirar d'apagar-los.

Dos anys precaris i una residència de creació del TNT més tard, Vértebro arriba al festival d'enguany havent reordenat els mobles del seu univers poètic. S'hi tornen a sentir còmodes. Des d'allí, ens envien una postal, una primera imatge o *reflexió* sobre la terra i els focs que l'assetgen. El tema? La sobrepoblació i, amb ella, la qüestió sobre si el dret a la vida humana és superior al dret a la Vida - i punt.

Les postals solen ser petites composicions dins un marc ben dibuixat i una pot escriure-hi el que vulgui a darrere, personalitzar-la, estripar-la, respondre. La composició d'*Una imagen terrestre* consisteix de cossos en acció, dispositius lumínics i una banda sonora que sembla treta d'una pel·li de ciència-ficció. Tot per generar una tensió, un suspens entre els mitjans artístics en joc, la nostra mirada i les preguntes i provocacions existencials que Vértebro vol plantejar. Pel que fa a la banda sonora, la firma Isabel do Diego, alter ego de'n Juan Diego i picada d'ullet a l'advocació per la multiplicitat d'identitats i gèneres que també forma part de les renovades voluntats polítiques i poètiques del col·lectiu.

Una postal que ens convida a ser part de viatge i d'univers.

Creació:
Col·lectiu Las Huecas
Actants: Júlia Barbany,
Esmeralda Colette,
Núria Coromines,
Andrea Pellejero.

Tècnica: Sofía A. Martori
Composició de l'espai
sonor: Adrià Girona
Disseny d'il·luminació:
Ana Rovira
Artefactes: Dani García

Ass. processos de dol:
Júlia S. Cid, parte de Som
Provisionals
Ass. funerària: Núria Isern
Producció: Las Huecas
Fotografia: Roc Pont

Coproducció: Festival TNT
(Terrassa), Antic Teatre
(Barcelona), La Infinita
de l'Hospitalet (L'Hospitalet
de Llobregat)

.nomedia

VOLUBLE - GNOMALAB

ESTRENA
COPRODUCCIÓ

El TNT 2021 ha unit tres vells coneguts i experts del món de la creació de continguts multimèdia en viu. A *.nomedia* els Voluble - en Pedro i en Benito, andalusos amb vint anys de remescla a l'esquena - es troben amb el Juanjo Fernández (aka Gnomalab) artista-aranya de Terrassa amb potes ficades al món del software, l'audiovisual, el *live cinema* i la docència.

L'espectacle té format de sessió electrònica. Llum, música, foscor. Tres pantalles i tres persones a escena amb instruments per governar-les. Però allà on el DJ de torn busca embarcar-nos en una experiència total i immersiva, a *.nomedia* els Voluble+Gnomalab posen coneixements i mitjans precisament al servei de la traïció d'aquest principi. Volen subvertir el propòsit comercial de la remescla i tornar al sentit original de la *rave* - un lloc on el moviment, la festa, eren també una forma d'acció política.

Per mantenir-se en la reflexió i no en l'evasió, durant l'espectacle els tres creadors es complicaran la vida. Editant per tall i no per fosa, o deixant molt espai a la improvisació i a l'entrada de material recollit en directe (via xarxes socials, per exemple) convertiran el *glitch* - la interrupció, l'error, el forat a la Matrix - en una mena d'àncora per a la percepció.

La idea de fons és fer-nos adonar de com, en tots els àmbits, la tecnologia que tenim al nostre abast aspira a una perfecció que és tant còmoda com perillosa. Només cal pensar en el món dels filtres a la imatge. O en la realització televisiva, que ens mostra l'explosió des d'una distància prudent però no el carnatge que deixa un cop desapareix la polseguera. O en el creixent nombre de càmeres de seguretat que hi ha al carrer.

La tecnologia ens fa més guapos, més eficients i més lliures. O no. També converteix carrers i dispositius mòbils en presons vigilades - i els nostres cossos, el nostre temps i la nostra atenció en ostatges permanents.

El Càmping de las Delícias

TNT KIDS

COLECTIVO DESPLEGÁNDOSE

El TNT-kids compta aquest any amb tres propostes per a nenes i nens de diferents grups d'edat. A totes elles les uneix una mateixa voluntat: no infantilitzar, respectar la capacitat del seu públic de mirar, interactuar i decidir de forma autònoma. És també així en el cas d'*El Càmping de las Delícias* del col·lectiu Desplegándose, dirigit a nadons d'entre un i tres anys d'edat.

El Carlos Fernández, membre del col·lectiu, insisteix a subratllar que el que proposen no és un dispositiu escènic, ni una instal·lació. *El Càmping* són, senzillament, diferents materials i propostes de joc col·locades dins d'un total de set tendes de campanya. Set tendes que fan set bombolles i, dins de cada bombolla, una possibilitat singular: jugar de forma veritablement espontània, autònoma i segura.

Més de vint anys d'experiència amb nenes i nens d'aquesta edat - tant al seu estudi de Gijón com a Madrid - han permès als Desplegándose afinar gradualment el disseny de la proposta. Desgranant el gra de la palla han anat veient quins materials i tipus de joc funcionen per aquest 'públic' i quins no tant. Avís per a navegants: sembla ser que la llana i la sorra són una festa.

El *Càmping* és un espai que afavoreix la concentració i fa desaparèixer el conflicte. El joc s'hi desenvolupa d'una manera diferent que al menjador de casa i la vivència dels nadons - que poden arribar a ser tres a dins d'una tenda - emergeix a partir d'un descobriment autèntic de la connexió interior entre allò que es troben i allò que senten. Màgia pura.

I les mames i/o els papes? Per protegir la possible profunditat de l'experiència, els Desplegándose recomanen una política d'estricta no-intervenció, tret que sigui realment necessari. Acompanyar i observar els bebès des de fora, però respectant al màxim el seu procés i les seves decisions.

Cases (xkids)

XESCA SALVÀ

TNT KIDS

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

L'any 2017 l'escenògrafa Xesca Salvà portava al TNT Cases, una proposta interactiva i per a públic adult que girava al voltant de quatre cases de nines i un joc de construcció. Habitades per espais sonors i històries explicades per dones de diferents col·lectius en clau femenina i feminista, les 'espectadores' que hi van participar van tenir l'oportunitat de retrobar-se amb el plaer de jugar com a porta d'accés a la reflexió i la imaginació.

Aquest any el festival ha demanat a la Xesca visitar el projecte per la programació del TNT-Kids. Adreçat a nenes i nens d'entre 10 i 14 anys, Cases (xkids) manté un parell de coses intactes: les maquetes com a porta d'entrada, per començar, i la invitació a passar-hi una estona, jugant-hi de dos en dos. També, els temes que cada espai sonor proposa: el món de les àvies, el de les dones sense sostre, el de la bruixeria. Però aquesta vegada, entremig de les veus de les protagonistes adultes, qui hi participi també escoltarà a nenes i nens a través dels auriculars parlant-los més de tu a tu.

El més potent d'aquesta adaptació és que, tal com fa la companyia Ça Marche a *Los figurantes*, Xesca Salvà no subestima la capacitat de les criatures a l'hora d'adreçar temes que ens afecten a totes. Des del joc (que no deixa de ser la manera natural que tenim d'interactuar amb el món a aquesta edat) a aquest Cases les nenes i els nens es faran preguntes sobre el dret a l'habitatge, o sobre el valor de l'experiència i la memòria. I les respostes que imaginin seran actes polítics, pensats políticament.

La casa de nines com a pont entre el joc i la vida. O com a recordatori, millor dit, de que el joc i la vida no han estat mai separats.

Creació i disseny: Xesca Salvà Equip dramàtic: Jorge Gallardo i Guillem Serrabassa Veu en off: Esperança Crespí Edició de so: OdilBright	Electrònica: Quim Llorens Amb la coproducció del Festival TNT - Terrassa Noves Tendències	Àudio a partir de converses enregistrades amb Ester Escoda, Isabel Ribes, Carme Curto, Anna Maria, Jenny i Teresa, que sota noms reals o ficticis ens han cedit les seves veus. I amb la col·laboració	especial de les alumnes de primer d'eso de l'Institut Maria Espinalt de Barcelona i del Sindicato de Inquilinas de Madrid.
---	--	--	--

Concrete Matter (The Movie)

LOS DETECTIVES / KATIA ARMESTO

ESTRENA
COPRODUCCIÓ

Aquest any dues propostes del TNT fan activisme directe per la revalorització del sentit del tacte. A *dit dit*, l'Aimar Perez Galí vol espolsar-nos de sobre la por a tocar-nos les unes a les altres. A *Concrete Matter (The Movie)*, la directora Katia Armesto i les quatre creadores de Los Detectives també parteixen del convenciment que - ara més que mai - ens urgeix reescriure la gramàtica del plaer hàptic, aquell que passa per la pell.

Concrete Matter coneix dos processos. L'escènic, actualment en fase de creació, compta amb la presència de les quatre Detectives i les seves mares. Si l'objectiu era posar en valor la manera com les coses passen a formar part de les nostres vides a través del cos, l'elecció del repartiment sembla gairebé inevitable. Res, absolutament res en aquesta categoria supera l'experiència de néixer i de parir.

Concrete Matter (The Movie), que s'estrena al Cinema Catalunya, beu d'aquest procés escènic però té vida pròpia. Lluny de ser un documental, combina imatges dels assajos amb altres materials (íntims, accidentals i no tan accidentals, d'arxiu) i fragments de pel·lícules experimentals i feministes dels anys setanta. A partir d'aquí, i per més que entri pels ulls, la Katia ha editat un producte cinematogràfic que *vol ser pell*, que funciona com el tacte.

Descobrir què implica això és, literalment, molt excitant. Perquè pensar una pel·lícula com si fos pell vol dir convertir-la en quelcom que es pugui percebre com una abraçada. La forma de narrar no és la del text o la imatge, a les quals estem acostumades. No, aquesta *movie* funciona amb la mecànica del diseg intern, aquell que s'encén amb els ulls clucs.

En tot el que fan Los Detectives volen estudiar el món femení i les seves manifestacions. Les seves propostes fugen així d'allò positivista, racional, diürn, fàl·lic, extern, dominat per una lògica arquetípicament masculina. En els plecs de la vulva, ens recorden, en el plaer i en la nit, s'hi amaguen camins alternatius per aprendre a conèixer i relacionar-se amb el món.

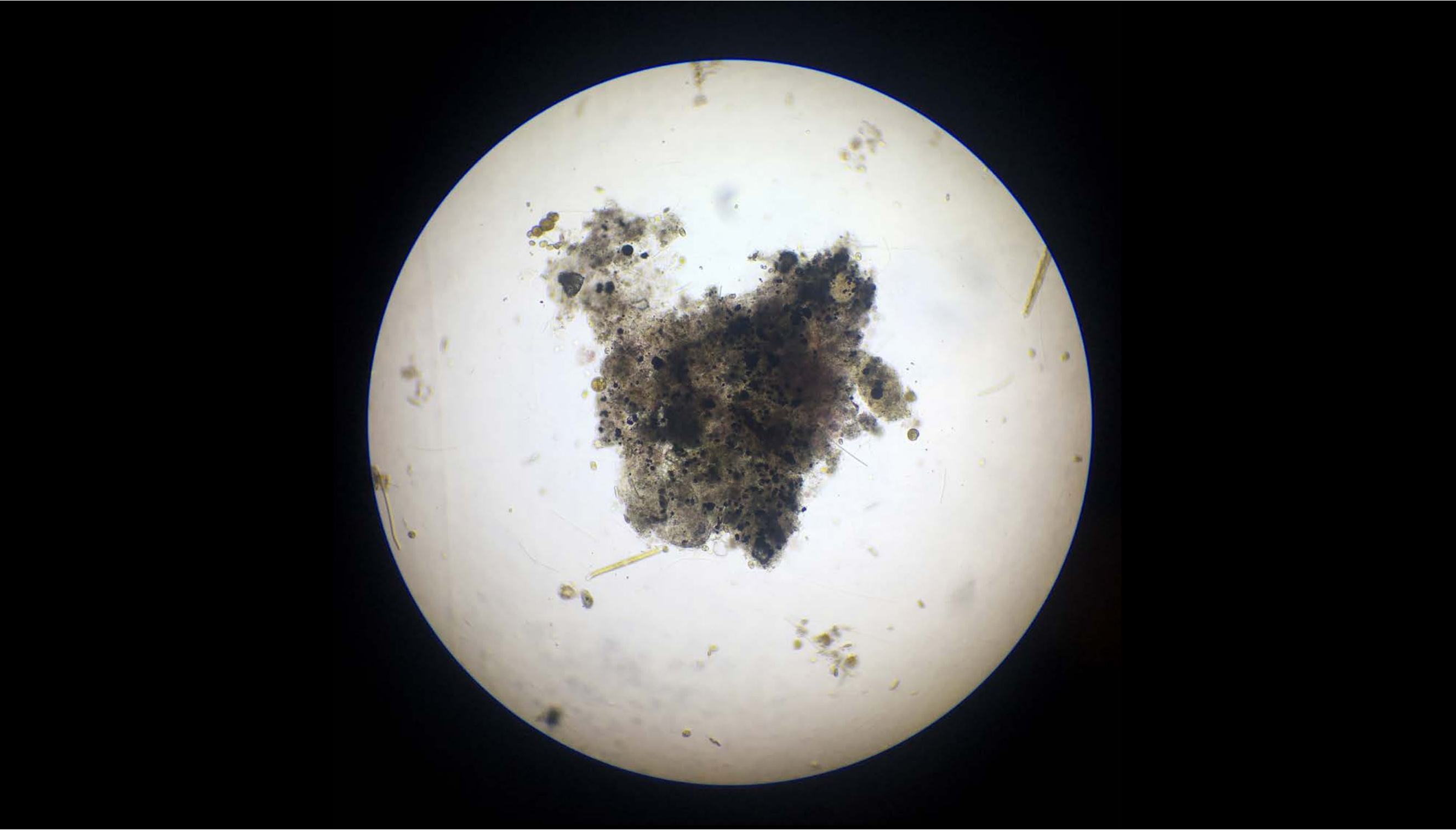
Idea i creació: Los Detectives i Katia Armesto Direcció i muntatge: Katia Armesto Imatge i Fotografia: Mar Teixidor, amb l'ajuda de Victor García Música i edició so: Matías Giliberto	Amb: María García Vera, Marina Colomina Martínez, Mariona Naudin Lorda, Laia Cabrera Vicens, Pepa Vera Ortiz, Pepa Martínez Monerri, Montserrat Lorda Morales, Antònia Vicens Damián Musica en directe i composició musical peça	escènica: Edi Pou i Sara Fontán, Los Fontán. Estructuras de suport: Antic Teatre/ OSIC/La Caldera/El Graner/ La Alternativa Festival de Cinema/ Dones visuals Acció Curts, Eram/ Udg Coproducció: Antic Teatre, La Caldera, El Graner,	TNT - Terrassa Noves Tendències Acompanyament i producció escènica: Haizea Arrizabalaga i Aixa González Agraïments: Cloe Massotta, Eram Universitat de Girona
---	--	--	--

Paramecis i Meteorits

XESCA SALVÀ I MARC VILLANUEVA

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

Una de les voluntats d’aquesta edició del TNT és acompanyar un canvi de perspectiva en com ens relacionem amb el nostre entorn. Individualment i com a espècie. A *A Nublo*, per exemple, María Jerez i Edurne Rubio ens fan sentir part d’un ecosistema dirigint la mirada cap als fenòmens meteorològics. A *Paramecis i Meteorits* l’escenògrafa Xesca Salvà i el dramaturg Marc Villanueva proposen un moviment igualment gentil i radical, però comencen clavant l’ull al microscopi.

Primer episodi d’un recorregut col·laboratiu més llarg titulat *Understory*, *Paramecis i Meteorits* pren com a punt de partida la vida dels bacteris i els fongs. Sí: els fongs. Microorganismes regits per estructures horitzontals i no jeràrquiques. Un àmbit biològic definit per la multiplicitat - també sexual! - i on la norma-paraigua no és l’egoisme, sinó la simbiosi.

Per fer de pont entre aquesta dimensió tan paradoxalment *progre* de l’existència i la nostra, el tàndem Salvà/Villanueva col·loca al centre de la seva proposta el personatge de Lynn Margulis. Biòloga nord-americana, Margulis (1938-2011) va ser la primera a extrapolar el que havia après sobre aquests microorganismes a escala planetària. Dels fongs al cosmos, la seva teoria va obrir la porta a observar la terra com una enorme xarxa d’interdependències i l’evolució, precisament, com un procés on la simbiosi prima més que la competició darwinista.

Revolucionària tant en les seves hipòtesis com en la seva metodologia, Lynn Margulis defensava l’especulació - el vincle necessari entre ciència i ficció - com a pedra de toc per la seva praxis. Concedint a la fabulació un rol igualment fonamental, la Xesca i el Marc han dissenyat un recorregut escènic que es troba entre la instal·lació i l’experiència immersiva. En aquest marc, invoquen la presència de Margulis a través de converses amb sis biòlogues locals i exploren com ens podem deixar inspirar per la seva figura i pels torrents d’activitat que corren per sota les pedres.

Un intent de petit format de deixar enrere l’arrogància antropocèntrica i d’abraçar de la vida la seva inabastable diversitat.

Creació: Xesca Salvà i Marc Villanueva Mir Performer: Marina Mulet Concert: Anatomía humana desmontable Composició sonora: Gerard Valverde Il·luminació: Ana Rovira Producció executiva: Helena Febrés.	I l’intercanvi de coneixements de les biòlogues Carmen Mediano, Cristina Junyent, Isabel López, Teresa Pastor, Montse Bayés, Montse Vallmitjana i Mercè Piqueras Agraïments especials a Lynn Margulis, Ricard	Guerrero, John Feldman, Rubén Duro i Nanna Neudeck Coproducció del Festival TNT amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, l’ICUB, l’Ajuntament de Barcelona, Es Baluard, Teatre Lliure i Konvent.O	Aquest projecte ha comptat amb el suport de les Beques “Premis Barcelona 2020” de l’Ajuntament de Barcelona Aquesta és la primera part del projecte <i>Understory</i>
---	---	---	---

Los Figurantes

ÇA MARCHE

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

ARTISTES RESIDENTS

Des dels seus inicis, l'any 2015, la companyia Ça Marche ha anat perfeccionant una pràctica escènica particular: pujar nenes i nens a l'escenari i deixar-los improvisar davant la mirada d'un públic adult. Després de la 'Trilogia del Fill', formada per Ça Va, *Ta Gueule* i *Silence*, amb *Los Figurantes* la companyia tanca cicle.

L'objectiu de cada peça ha estat sempre el mateix: mantenir viva l'autenticitat, deixar jugar als nens i nenes amb radical llibertat. Ça Marche construeix el marc visual i la dramaturgia, sí, i proposa objectes, músiques, i imatges a qui s'hi troba formant-ne part. Però l'agenda política rere cada decisió no va tant dirigida a manipular el joc dels infants com a sacsejar l'ull de l'adult que els mira.

Ens podem preguntar: hi ha un punt mòrbid en tot això? En aquest espiar la 'innocència' calladament i des de l'ombra, com si ens trobéssim en un terrari? Si el teatre de Ça Marche vol servir per alguna cosa és ben bé per a això: desestabilitzar, fer que ens qüestionem determinats modes de mirar i pensar què imposem per defecte sobre la condició de la infància.

Per exemple, que nens i nenes són tot puresa naïf. *Los Figurantes* ataca aquesta idea edulcorada. Com un recordatori que no sempre els hem tractat així, hi podrem reconèixer referències a contes i rondalles de tota la vida, farcits de violència en les seves versions pre-Disney. Unes referències que, per altra banda, els diferents conillets d'Índies que la companyia ha conegut durant el procés de creació han fet seves amb un acarnissament similar.

Els contes, per tant, com a recordatori i també com a evidència. Què passarà a Terrassa? L'interès afegit rau en veure com interactuen amb aquest dispositiu els i les participants de la ciutat, tots d'entre quatre i cinc anys edat.

Direcció i dramaturgia:

Nico Jongen
Intèrprets: Gael Arana
Plasencia, David Ballester
Irlandés,
Kay Bonet Chueca
Espai i il·luminació:
Marc Salicrú

Figurinisme:

Mariona Signes
Moviment: Antes Collado
So: Aurora Bauzà
Regidoria: Adrià Ardila
Producció: Laura Viñals
Mirada externa: Víctor
Molina, Roberto Fratini

Una coproducció de

Festival TNT - Terrassa
Noves Tendències, Conde
Duque Madrid, Beca
Despertalab Nau Ivanow,
Teatre Lliure i Ça Marche

Amb el suport de

TenerifeLAV, Festival
Escena Poblenou,
CCbarceloneta, CC Can
Felipa-Felipa(lab) i Graner
Centre de Creació i arts
vives i i l'OSIC (Generalitat
de Catalunya)

Mix

LAIA ESTRUCH

La Laia Estruch és una creadora a mig camí entre les arts visuals i la *performance*. Des d'aquest lloc particular investiga el cos i la veu per posar-los en relació amb l'escultura i porta al TNT *Mix*, una producció del *Festival Domingo* de La Casa Encendida de Madrid. Una proposta on, dels tres elements que normalment posa en joc, la veu pren el protagonisme.

En el cas de la Laia, el terme-paraigüa *performance* vol dir, sobretot, que no fa teatre, que no ve mai a representar res. Al contrari. Ella treballa sempre en i amb el directe, duent a terme accions que no s'allunyen ni un mil·límetre de les parcel·les de vida que són els moments que comparteix amb el públic.

En aquestes parcel·les la Laia hi crea escultures, cada vegada de nou i de diferent manera. Escultures més o menys abstractes i sempre prou grans perquè l'acabin abraçant sencera. Escultures que, des d'aquesta magnitud, esdevenen el lloc mateix de la trobada a tres entre cos, veu i objecte. La *performance*, mentrestant, inclou l'acció de produir la cosa en si i la producció de la Laia mateix en tant que la fa.

Quin rol hi juga la veu, en tot això? En cada nou tram d'aquesta investigació la Laia observa i treballa la veu com un cos més, com un material amb volum que pot informar l'escultura i reforçar la condició efímera del tot com a part indestruïble del present. Perquè la veu, com el moviment, ja ho té això: que *passa*.

A *Mix*, les veus es queden soles. Aquest cop, la Laia fa escultura resumint, recordant, revisitant, i recreant les diferents veus que ha entrenat des de 2010 perquè formessin part de les peces que l'han duta fins aquí.

Editades en i pel moment, esdevindran així un nou tram del seu recorregut, una nova parcel·la de vida - viscuda i compartida amb el públic del TNT.

Osmose

MERCEDES PEÓN

"Abans que el capital ho transformés tot, mentre el capital ho transforma tot, existien els microhàbitats de la creació col·lectiva, existien els cossos pre-gènere, existia el ballar compassat, esdevingudes un tot.

Mentre el capital ho transforma tot, abans que el capital ho transformés tot, van existir els cossos en resistència, els cossos en vaga, els cossos contra la paret, els cossos alçant els punys, els cossos fent esclatar la veu.

I existí l'impacte sobtat de deixar de ser un tot.
Diu la física que l'osmosi és un fenomen d'intercanvi de matèria a través d'una membrana semipermeable, entre un mitjà menys dens i un altre de major densitat.

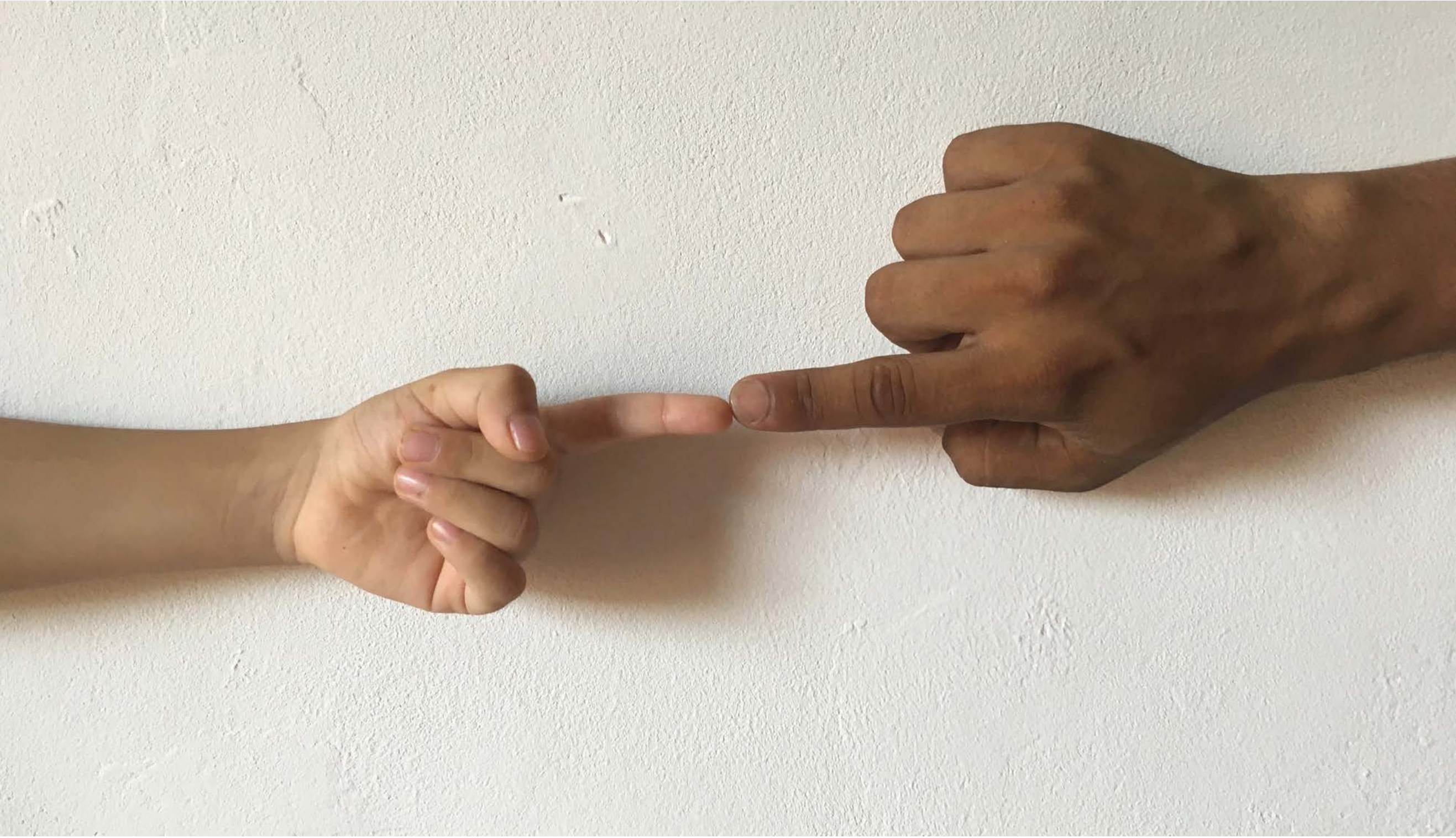
La Mercedes Peón, imprevisible sempre, complexa, desbordant i desbordada fa d'aquesta membrana una metàfora; del capital, potser... i potser de la nostra mirada, que veu i no veu, que veu i no mira, que mira i no entén o que entén sense necessitat de veure.

Osmose és una peça híbrida que no respon als límits ni a les lògiques que separen el fet performatiu del fet musical, l'espai visual de l'espai sonor, el diàleg individual del diàleg col·lectiu, la mirada personal de la mirada política. *Osmose* neix, i es multiplica, com a creació participada i travessada per l'obra *Nación*, de Margarita Ledo Andión, en diàleg amb la intervenció de Peque Varela i amb el treball lumínic i escènic de Laura Iturralde.

Brigitte Vasallo

dit dit

CONDEGALÍ

Dit-dit. Dit-mà. Mà-cul. Cul-colze. Orella-pestanya-ungla-nas! Orella-pestanya-ungla-nas!

Tot tocant-se diferents parts del cos, dos ballarins fan dansa. Junts. Els guia una veu que a estones els dóna indicacions i en altres narra allò que fan - convertint-los en criatures impossibles, en parts d'un conte.

Pensada per a públic d'entre sis i onze anys, *dit dit* és una peça-taller fruit d'una investigació de llarg recorregut de la companyia CondeGalí B.L. A partir d'una pregunta inicial sobre com la pandèmia de la SIDA va afectar les comunitats de la dansa i LGBTIQ+ a Espanya i a l'Amèrica Llatina, l'Aimar Pérez Galí- sempre en col·laboració amb l'artista, pedagog i teòric Jaime Conde-Salazar - ha anat desenvolupant diversos processos i projectes des de 2015. En tots ells, es revaloritza el (con)tacte com a mode de pensament i actuació política, i com a mecanisme pel plaer i la mostra d'afecte.

Amb la Covid-19 la recerca de l'Aimar se'ns fa més urgent que mai. Sobretot si pensem en el grup d'edat esmentat, urgeix espolsar-los de sobre la por al tacte abans que cali. I reinstaurar, de passada, el valor de l'experiència corporal com a motor per al seu desenvolupament.

Abans de l'espectacle, el públic practica amb els ballarins les diferents pautes que posaran en joc per explorar el moviment. Dediquen una estona a sumar, restar i imaginar buscant en el propi cos la informació que necessiten per fer-ho. No oblidéssim, ens diuen els CondeGalí, que tot el que hem après ho hem après, en primer lloc, a través de la pell.

Una de les referències constants de l'Aimar és la conferència que l'activista gay Jon Greenberg va pronunciar l'any 1992 a Arteleku, a Sant Sebastià. Greenberg deia llavors que no era el virus el que matava, sinó el conflicte: les barreres que aixecava, el distanciament.

A banda de proposar el tacte com a antídote, a *dit dit* el record de l'efecte que la pandèmia anterior va tenir sobre la comunitat LGBTIQ+ continua present. Els ballarins no són dos nois perquè sí.

Informació útil

CONTACTE

FESTIVAL TNT TERRASSA NOVES TENDÈNCIES

Telf. 93 733 81 40 (dl-dv 10-14h i 16-20h)
Plaça Maragall, 2 08221 Terrassa (Barcelona)
tnt@terrassa.cat

 /tntterrassa
 @Festival_TNT
 @festivaltnt
#TNT21

VENDA D'ENTRADES

A través de la web: tnt.cat/programacio/

MESURES

Des del festival TNT es seguiran en tot moment els protocols de seguretat i prevenció vigents. Es desinfectaran tots els espais, hi haurà dispensadors de gel hidroalcohòlic a l'entrada, l'aforament i disposició del seients compliran les distàncies de seguretat requerides i l'accés i el desallotjament dels espais es farà de manera esglaonada i controlada per garantir la distància de seguretat i evitar aglomeracions. D'altra banda, des del festival apel·lem a la responsabilitat individual de tots i totes: mantingueu la distància de seguretat, una bona higiene de mans i recordeu que l'ús de la mascareta és obligatori. I, sobretot, si creieu que podeu tenir símptomes de la COVID19 o heu estat en contacte amb alguna persona diagnosticada, us demanem que us quedeu a casa.

ACCESSIBILITAT

Persones amb dificultats auditives o visuals

Per als espectacles al Teatre Principal (Sala Gran) i al Teatre Alegria, disposem de seients reservats per a persones amb dificultats auditives i visuals i per als seus acompanyants.

Mobilitat reduïda

Per als espectacles al Teatre Principal (Sala Gran) i al Teatre Alegria disposem de seients reservats per a persones amb mobilitat reduïda i espais per a cadires de rodes, i espais reservats també per als seus acompanyants. Cal fer la reserva amb 15 dies d'antelació. Pel que fa a la resta d'espais preguem que en consulteu prèviament l'accessibilitat al telèfon 93 733 81 40 o a la mateixa taquilla.

COM ARRIBAR

PER CARRETERA

• **C58**
Sortida 21 Terrassa Centre

• **AP7**
Enllaç C58 > Sortida 21 Terrassa Centre

• **C16** (Túnels de Vallvidrera)
Sortida 22 Terrassa Centre

PÀRQUING

Per als espectacles al Teatre Principal i al Teatre Alegria, si segelleu el tiquet a la taquilla dels teatres podreu disposar d'una hora gratuïta a:

• **Pàrquing Vapor Ventalló**
Accés per Carrer Pantà i per Carrer de Sant Llorenç
www.aparcamentvaporventallo.es/ca/

EN TRANSPORT PÚBLIC

• **FGC**
Línia S1 > Parades: Terrassa Centre / Vallparadís Universitat / Estació del Nord
www.fgc.cat

• **RENFE Rodalies**
Línia R4 > Parada: Terrassa
rodalies.gencat.cat

• **Autobusos nocturns a Barcelona tota la nit**
Grup Moventis – Sarbus
Telèfon: 93 580 67 00

COMUNICACIONS URBANES

• **Autobús urbà**
Transports Municipals d'Ègara
Línia 1 – Parades: Plaça Didó i Creu Gran
Telèfon: 93 735 77 77
tmesa.com

• **Patinet elèctric**
A diferents punts de la ciutat
web + app

Informació útil

PREGUNTES FREQUËNTS

On compro les entrades?

A causa de les normes sanitàries i de seguretat vigents, aquest any les entrades anticipades només es podran adquirir en línia a través de la nostra web. També es podran comprar a taquilla els dies de les funcions. El pagament haurà de ser amb targeta i haureu de proporcionar una adreça de correu electrònic.

Què faig si no puc venir a l'espectacle?

No s'admeten canvis ni devolucions. Les entrades no són nominals i les pot utilitzar algú altre. Si l'entrada té algun descompte, la persona que finalment assisteixi a l'espectacle haurà de complir els mateixos criteris que donaven dret al descompte.

Què passa si arribo tard?

Com a senyal de respecte als artistes i al públic, les persones que arribin tard a un espectacle no hi podran accedir. En els espectacles on no hi hagi cap pausa, no es podrà accedir a la sala. Als espais amb localitats numerades és possible que els espectadors que arribin tard no puguin accedir als seus seients.

Es pot sortir durant la funció?

No. Per respecte als artistes, al públic i per tal de complir amb les mesures sanitàries de seguretat, les persones que hagin de sortir durant la funció no podran tornar a accedir a la sala.

Puc accedir mostrant les entrades des del telèfon mòbil?

Sí. És més segur i així reduïm el consum de paper.

Què he de fer en cas de suspensió?

Si heu comprat les entrades de manera telemàtica, els diners us seran retornats en el termini de dues setmanes a la targeta de dèbit o crèdit que vau utilitzar per comprar-les. Si les heu comprat a la taquilla, rebreu un correu electrònic informant-vos de com sol·licitar el reemborsament.

Puc fer fotos o gravar durant l'espectacle?

Està prohibit fer fotos o gravacions durant el transcurs del espectacles de sala. Si l'espectacle és de carrer, i no s'anuncia el contrari, sí que podreu fer-ne.

Si tinc dret a un descompte, però ja he comprat l'entrada amb el preu normal, em torneu la diferència?

No s'admeten canvis ni devolucions un cop comprades les entrades. Per això, abans de comprar, fixeu-vos bé a quin descompte podeu optar i seleccioneu-lo correctament en el moment d'efectuar la compra.

Puc comprar entrades que no siguin per a mi?

Sí, les entrades no són nominals.

EQUIP

Direcció artística: Marion Betriu

Direcció executiva: Gabriel Sicília

Adjunta a direcció: Anna Bohigas

Producció executiva: Estel Boix

Auxiliar de gestió i producció:

Catalina Martínez

Responsable d'atenció al públic:

Catalina Martínez

Àrea Professionals: Cristina Sanz-Gadea

Direcció tècnica: Toni Ubach

Auxiliar direcció tècnica: Oriol Ibàñez

Comunicació, premsa i xss:

Còsmica (Sònia González i Anna Aurich)

Fotografies: Alessia Bombaci

Vídeo: Marc Gutiérrez

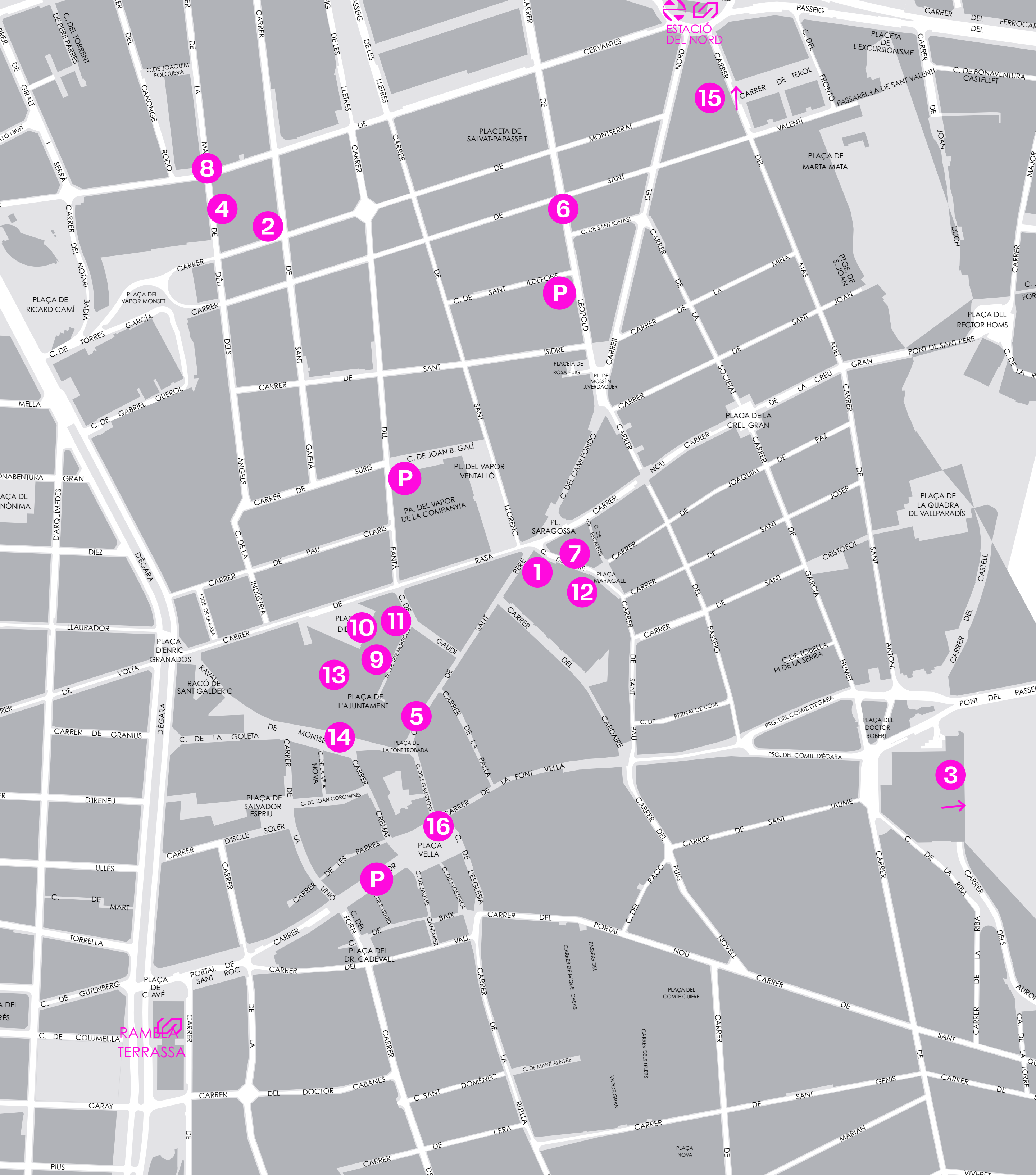
Redacció de textos de la programació:

Jordi Ribot Thunnissen

Estudiant en pràctiques: Roser Casamayor

I l'equip de gestió i administració del Servei de Cultura i de l'Àrea de Cultura, Innovació i Projecció de la Ciutat de l'Ajuntament de Terrassa

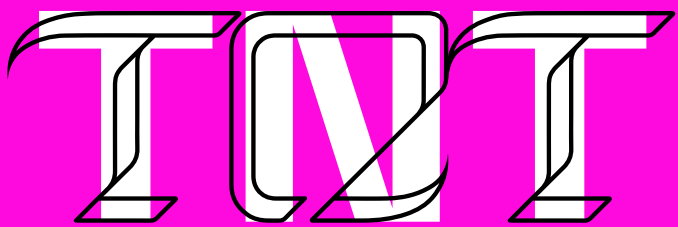
La imatge d'enguany ha estat concebuda i dirigida per l'estudi **Run Design**, amb imatges de l'artista **Sebastian Skuhra** (Temponaut), muntatge de **Carles Pineda** i la música en els formats audiovisuals dels artistes residents **Aurora Bauzà & Pere Jou**, extreta del seu espectacle WE ARE (T)HERE.

Espais

- 1 Amics de les Arts i Joventuts Musicals
- 2 Ateneu Candela
- 3 Auditori Municipal de Terrassa
- 4 Casa de la música de Terrassa – El Vapor (espai de creació musical)
- 5 Cinema Catalunya
- 6 El Corralito
- 7 Minyons
- 8 Nau Albiñana Ribas

- 9 Nova Jazz Cava
- 10 Sala Muncunill
- 11 Teatre Alegria
- 12 Teatre Principal
- 13 Pati de l’Ajuntament
- 14 Plaça de l’Ajuntament
- 15 Plaça del Primer de Maig
- 16 Plaça Vella

Terrassa
Noves
Tendències

www.tnt.cat
#festivalTNT

ORGANITZEN:

AMB EL SUPORT DE:

COL-LABOREN:

MITJANS COL-LABORADORS:

